

Arrest

nr. 113 128 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Michurina dorp te Grozny. Op 21 mei 2005, toen u samen met uw buurman S. D. voor de verkoop van oude metalen naar Berkadel gingen, werden jullie op de terugweg aan de controlepost tegen gehouden. U en Sultan werden ondervraagd over de reden waarom jullie naar Berkadel waren gekomen. Men verdacht jullie ervan wapens te vervoeren in de wagen. U werd gedurende een week vastgehouden op de basis te Gorachevodsk en ondervraagd door onder meer een rechercheur A.. Voor dat u werd vrijgelaten moest u papieren ondertekenen. U had geen idee wat u juist had ondertekend.

Na uw vrijlating kwam A. nog een keer in 2006 bij u langs.

U werd de volgende jaren met rust gelaten, tot 15 november 2012. Die avond kwam A. en een collega naar uw woning. A. was gestationeerd op de basis van Hankala. Deze Russische basis ligt naast

Michurina. A. en zijn collega dreigden ermee uw oude dossier terug boven te halen als u hen geen 100 000 roebel zou betalen.

U vroeg zich af hoe u aan het geld zou kunnen geraken. Uw moeder liet u verstaan dat met dit bedrag een keer te betalen het niet voor hen niet voldoende zou zijn en dat ze steeds zouden terugkomen voor meer geld.

U stuurde uw vrouw Y. Z. (OV 7.617.296) en kinderen naar haar ouders. Jullie bespraken om het moederkapitaal te verkopen, zodat jullie geld zouden hebben om de Russische Federatie te verlaten. Op 22 november 2012 sprak u Sultan nog, die u liet weten dat A. en zijn collega ook bij hem op bezoek was geweest.

Dezelfde dag verliet u samen met uw vrouw en kinderen Tsjetsjenië en jullie reisden naar België. Jullie kwamen op 25 november 2012 in België toe waar jullie de volgende dag asiel aanvroegen bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, een kopie van het binnenlands paspoort van uw echtgenote en de kopieën van de geboorteaktes van de kinderen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat er meerdere tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw onderlinge verklaringen en de onderlinge verklaringen van uw echtgenote en tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote.

U verklaarde dat op 15 november 2012, toen A. en zijn collega naar uw woning kwam, uw vrouw, moeder en broer Timur aanwezig waren thuis. Uw vader was niet aanwezig, hij was taxichauffeur en hij was op zijn werk (CGVS U. 10/01/2013 p. 15; 09/04/2013 p. 4, 5).

Uw vrouw beweerde nochtans dat naast haar, ook u, uw moeder en vader aanwezig waren (CGVS Z. 09/04/2013 p. 8).

Zowel u als uw vrouw werden geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen over wie aanwezig was.

U legde uit dat uw vrouw fout zat met haar verklaringen en dat uw vader niet aanwezig was. U herhaalde uw verklaringen opnieuw (CGVS U. 09/04/2013 p. 4).

Uw vrouw reageerde op de confrontatie dat ze beter wist en dat uw vader op dat moment zeker thuis was (CGVS Z. 09/04/2013 p. 9).

Beide uitleggen zijn niet afdoende.

Het blijven bij de eigen verklaringen en aangeven dat de andere persoon het fout heeft, weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet.

U gaf verder aan tijdens uw gehoor in januari 2013 dat enkel uw vrouw A. en zijn collega had gezien, toen ze de deur voor hen ging openen (CGVS U. 10/01/2013 p. 15).

Echter tijdens uw gehoor in april 2013 wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u, uw moeder en uw broer deze twee mannen hadden gezien (CGVS U. 09/04/2013 p. 4).

Uw echtgenote beweerde dan weer dat u en uw moeder naar buiten gingen om met de twee mannen te praten, wat later ging uw vader ook naar buiten (CGVS Z. 09/04/2013 p. 8, 9).

U werd gewezen op uw verklaringen in januari 2013 en u bevestigde dat uw vrouw deze mannen als eerste had gezien.

U dacht dat u tijdens uw eerste gehoor misschien foutief had aangegeven wie de twee mannen allemaal hadden gezien (CGVS U. 09/04/2013 p. 4).

Deze uitleg overtuigt niet. Het is redelijk te verwachten dat u tijdens al uw asiel gehoren coherente verklaringen kan afleggen over eenzelfde feit.

Gezien de komst van deze twee personen, de directe aanleiding is voor jullie vertrek uit jullie land van herkomst, kan redelijkerwijs verwacht worden dat jullie verklaringen over wie op dat moment thuis aanwezig was en wie deze twee mannen had gezien eenduidig en coherent zijn.

De tegenstrijdigheid met uw vrouw blijft dan ook overeind.

Deze vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien moet vastgesteld worden dat u ook over de verblijfperiode van A. in uw regio tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd in uw verschillende gehoren.

U beweerde tijdens uw gehoren voor het Commissariaat-generaal dat A. u niet had ingelicht hoelang hij in de regio zou verblijven. U beweerde op uw gehoor in januari 2013 dat A. u had gezegd dat hij een contract had en gelegerd lag op de basis te Hankala en u wist dat een doorsnee contract 6 maanden inhielden (CGVS U. 10/01/2013 p.14)

Op uw gehoor in april 2013 liet u verstaan dat A. naar Hankala was gestuurd. U verklaarde dat hij daar volgens u misschien zat op basis van een contract. A. had u niet gezegd hoelang hij in de regio bleef, noch dat hij op basis van een contract in Hankala was gestationeerd (CGVS U. 09/04/2013,p.5).

U werd erop gewezen dat u in januari had verklaard dat hij een contract had en dat u wist dat het 6 maanden inhield. U bevestigde deze verklaringen. U verduidelijkte dat u dacht dat de vraag ging over hoe lang hij in het algemeen verbleef en dat u wist dat een contract minimum 6 maanden of zelfs langer inhield. U had begrepen dat u werd gevraagd naar hoelang hij effectief in de regio zat (CGVS U. 10/01/2013,p. 14: 09/04/2013 p. 5).

Deze verklaring staat echter los van het feit dat eerst verklaarde dat hij u gezegd had dat hij een contract had, en vervolgens verklaarde dat hij u daarover niets had gezegd.

Deze verklaring is dan ook niet plausibel.

Bovendien had u tijdens uw gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken vermeld dat A. u had gezegd dat hij twee weken in de regio zou blijven in dienstverband (CGVS vragenlijst punt 3.5).

Ook met deze verklaringen werd u geconfronteerd en u reageerde hierop door te verwijzen naar het moment van jullie aankomst in België en naar jullie vermoeidheid. U had toen een fout gemaakt en u duidde erop dat u tijdens de twee gehoren voor het Commissariaat-generaal steeds had gesproken over een vermoedelijke periode van 6 maanden (CGVS U. 09/04/2013 p. 6).

Deze uitleg overtuigt niet, daar het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op 29 november 2012, drie dagen na jullie asielaanvraag en bijgevolg kan de vermoeidheid die jullie hadden op het moment van jullie asielaanvraag niet meer een impact hebben op jullie verklaringen. Bovendien is het redelijk te verwachten dat u betreffende het incident waardoor jullie besloten Tsjetsjenië te verlaten in al uw verschillende gehoren coherente en eenduidige verklaringen kan afleggen.

Verder beweerde u tijdens uw gehoren voor het Commissariaat-generaal dat u na het bezoek van A. en zijn collega, u uw vrouw en kinderen had weg gestuurd naar haar familie, haar moeder, waar zij heel de tijd had verbleven. Ze kwam niet meer naar jullie huis terug (CGVS U. 10/01/2013 p. 17; 09/04/2013 p. 6).

Echter uw vrouw had op haar gehoor op 9 april 2013 verklaard dat zij na het bezoek van de twee mannen gewoon thuis bleef (CGVS Z. 09/04/2013 p. 12).

Toen zij werd gewezen op uw verklaringen, legde ze uit dat ze dagelijks naar haar familie ging, maar dat ze slechts één nacht bij haar oom had gelogeed (CGVS Z. 09/04/2013 p. 12).

U gaf aan toen u werd gewezen op de verklaringen van uw echtgenote dat u en uw moeder haar hadden weggestuurd en u verduidelijkte zelfs dat uw vrouw niet meer terug naar jullie woning kwam tot 20 november 2012 (CGVS U. 09/04/2013 p. 6).

Beide uitleggen zijn niet afdoende, beiden blijven bij de aanvankelijke verklaringen bieden geen uitleg voor deze vastgestelde tegenstrijdigheid.

Het is redelijk te verwachten dat u en uw vrouw eenduidig en coherent zijn over waar uw echtgenote na het bezoek van A. en zijn collega dagen heeft verbleven.

Ook over het bedrag dat door A. en zijn collega van u werd geëist zijn de onderlinge verklaringen van uw vrouw incoherent.

Uw vrouw verklaarde op het Commissariaat-generaal dat zij had vernomen dat A. en collega 100 000 roebel van u eisten. Zij was zeker van dit bedrag omdat uw moeder toen had gereageerd dat als ze een keer komen, ze opnieuw zullen langs komen, en omdat ze u daar ook nog vragen had over gesteld die u had afgewimpeld (CGVS Z. 09/04/2013 p. 10).

Op de vraag waarom zij tijdens haar gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verteld dat ze niet zeker was van de som en dacht dat het 200 000 roebel was (CGVS vragenlijst Z. punt 3.5), antwoordde ze dat ze het bij de Dienst Vreemdelingenzaken zo had gezegd omdat haar schoonmoeder had gezegd

dat het over een bedrag van 200 000 ging. Ze voegde er aan toe dat ze niet begreep waarom het niet op die manier was genoteerd (CGVS Z. 09/04/2013 p. 10, 11).

Deze uitleg overtuigt niet daar uw vrouw voor het Commissariaat-generaal duidelijk maakte reeds in Tsjetsjenië het bedrag zeer goed te kennen, en daar zelf de redenen voor op gaf.

Bijgevolg is het redelijk te verwachten dat zij tijdens haar eerste gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken hierover dezelfde verklaringen zou hebben afgelegd.

Of haar verklaring inzake de schoonmoeder al dan niet genoteerd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doet niet terzake bij de appreciatie van deze tegenstrijdigheid, aangezien enkel van belang is te weten of uw vrouw het bedrag al dan niet duidelijk kende. Bovendien dient opgemerkt dat uw vrouw bevestigde dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen, zij niets had moeten verbeteren, en dat alles genoteerd werd (CGVS Z. 09/04/2013 p.2).

De vastgestelde tegenstrijdigheden die allen betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurig en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, de kopieën van het binnenlands paspoort van uw vrouw en de kopieën van de geboorteaktes van de kinderen, bevatten persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 juni 2013 vooreerst een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "beginselen van behoorlijk bestuur" en van het "verbod op willekeur" (zie p. 3).

Verzoeker verwijst vooreerst naar rechtspraak van de Raad van State. Hij wijst erop dat er in zijn verklaringen geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld; dat (zie p. 3) "de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) niet van die aard (zijn) een weigeringsbeslissing te gronden"; dat (zie p. 3) "het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend

beroep zelfs inzake essentiële elementen niet (betekent) dat er een tegenstelling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken en dat steeds moet worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel aan de verzoekende partij te wijten zijn.

Verzoeker werpt op dat er *in casu* door de commissaris-generaal geen enkele feitenvinding is gebeurd en deze zich heeft beperkt tot een stereotiepe motivering (zie p. 4) *“waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige -verkeerde- interpretatie van bepaalde gegevens”*.

Hij acht het niet correct dat wanneer een asielzoeker bij zijn verhoor verwijst naar derden, hieromtrent door de commissaris-generaal geen onderzoek wordt gevoerd of vragen worden gesteld, hoewel (zie p. 4) *“dit zaken (zijn) die gemakkelijk controleerbaar zijn”*.

Hij blijft bij zijn asielrelaas en stelt dat hem gelet op de geschetste omstandigheden, niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich niet langer in gevaar heeft gebracht in zijn land van herkomst om bewijsstukken en informatie te bekomen.

Verzoeker protesteert verder tegen de stelling van de commissaris-generaal dat, hoewel er nog sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen in Tsjetsjenië, er geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij hem.

Verzoeker meent dat (zie p. 4) *“het feit dat zo weinig mogelijk vragen gesteld worden aangezien iedereen verdacht is/kan zijn”*, niet tegen hem gebruikt kan worden.

“De argumentatie waarbij algemeen de klemtoon wordt gelegd op het gebrek aan bewijzen en uiteindelijk het feit dat de verklaring van verzoeker zomaar als ongeloofwaardig wordt afgedaan” (zie p. 4), is volgens verzoeker niet overtuigend, temeer er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij ten eerste getraumatiseerd is door wat er is gebeurd in zijn land van herkomst.

Het feit dat hij niet van alles op de hoogte is en door omstandigheden ook niet kan zijn, kan volgens verzoeker niet tegen hem worden gebruikt, daar hij een plausibele uitleg heeft gegeven.

Dat zijn uitleg niet aanvaard wordt door de commissaris-generaal, is volgens hem (zie p. 5) *“een geheel subjectieve mening van verwerende partij die niet kan leiden tot enige weigeringsbeslissing temeer uit het geheel der verklaringen en stukken duidelijk blijkt dat hetgeen verzoeker stelt de waarheid is”*.

Verzoeker stelt dat het indruist tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en tegen artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *“om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoeker te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig”* (zie p. 5).

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker verzet zich tegen de argumenten in de bestreden beslissing, aangezien deze in werkelijkheid niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal; hij voert aan dat hij in de mate van het mogelijke, geantwoord heeft op de vragen die hem op het Commissariaat-generaal werden gesteld, maar meent dat hij (zie p. 5) *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*.

Verzoeker laat gelden dat door de commissaris-generaal (zie p. 5) *“geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*.

Hij wijst er vervolgens op dat het een (zie p. 5) *“essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Verzoeker meent dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal al snel bleek dat er sprake was van een zeer slechte vertaling, zowel wat betreft de vragen als wat betreft de antwoorden, waardoor (zie p. 5) *“het mogelijk (is) dat er sprake is van beweerde tegenstrijdigheden, onduidelijkheden, verandering van standpunt enzoverder”*.

Hij laat gelden dat zowel zijn verklaringen als die van zijn echtgenote, grotendeels gelijklopend zijn, doch (zie p. 5) *“elk een andere perceptie van hetgeen dat gebeurd is, (bevatten)”*. Hij wijst erop dat elke perceptie van een gebeurtenis verschillend is, zoals ook hier het geval is.

Verzoeker verklaart dat hij zeker is dat op 15 november 2012 twee mannen langskwamen en zijn vrouw die als eerste heeft gezien; dat vervolgens ook de anderen naar buiten zijn gekomen om met de mannen te spreken.

Betreffende de verblijfsperiode van A. in de regio, stelt verzoeker dat hij enkel kan vermoeden dat dit voor een zestal maanden zou zijn, gezien normaal een contract van een zestal maand wordt gesloten.

Over het bezoek van A. en zijn collega, herneemt verzoeker dat hij en zijn familie ongerust waren waarbij ze op verschillende plaatsen ondergedoken waren en minstens probeerden zo weinig mogelijk op te vallen in het openbaar.

Verder stelt verzoeker dat het bedrag dat werd geëist, 100 000 roebel bedroeg, doch dat zijn moeder dacht dat het om 200 000 roebel ging, waardoor er enigszins verwarring zou zijn ontstaan.

Verzoeker voert in een derde middel ook een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en voert aan dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd. Hij wijst erop dat er in Tsjetsjenië tot op heden mensenrechtenschendingen voorkomen en dat de situatie aldaar steeds minder veilig is daar de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; in dergelijke context is volgens verzoeker zijn leven ten zeerste in gevaar.

Hij verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit Tsjetsjenië en naburige republieken, die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolgung.

Verder verwijst verzoeker naar de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen waarbij de daders meestal gemaskerde mannen zijn, die gepaard gaan met detentie en folteringen, en waarbij een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Hij stelt dat in deze omstandigheden elke aanvraag van een asielzoeker afkomstig uit Tsjetsjenië grondig moet onderzocht worden en dat de commissaris-generaal zich niet zomaar exclusief kan beroepen op een stereotiepe argumentatie.

Verzoeker meent dat er sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging, (zie p. 7) *“door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen”*.

Tot slot werpt verzoeker op dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst terwijl volgens hem van de overheid wél mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing zonder 100% zeker te zijn dat er in zijn hoofde geen beletsel bestaat om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Verzoeker voert tenslotte een schending aan van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “fair-play”- beginsel.

Hij voert aan dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Volgens verzoeker werd door de commissaris-generaal geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Verzoeker meent dat de situatie in Tsjetsjenië *in concreto* diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid. Naar verzoekers mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Verzoeker verwijst hierbij naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* (zie p. 8).

Verzoeker stelt dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet manifest geschonden is (zie p. 9) *“door zomaar enerzijds te aanvaarden dat er sprake is in het thuisland van verzoekster van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds zondermeer aan verzoeker de toekenning van de status van subsidiaire bescherming te weigeren, en dit enkel door te stellen dat er sprake is van “een beperkt aantal burgerslachtoffers” en verder te beweren dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is omdat het te vaag zou zijn en verzoeker bepaalde zaken niet weet”*.

Verzoeker merkt hierbij op dat er niet getwijfeld wordt aan zijn afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan. Verzoeker herhaalt dat aangetoond is dat de situatie in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld, waardoor hij door zijn loutere aanwezigheid al een reëel risico op bedreiging loopt.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Verzoeker wijst erop dat het EHRM herhaaldelijk heeft geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend moeten toetsen of er sprake is van een behandeling in strijd met artikel 3

EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker echter geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker besluit dat een dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan.

Verzoeker vraagt de Raad (zie p. 10) *“de vordering ontvankelijk te verklaren en het hoger beroep tegen de beslissing dd. 02.05.2013 houdende afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker, gegrond te verklaren”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat tijdens het verhoor op het commissariaat-generaal al snel bleek dat er sprake was van een zeer slechte vertaling, zowel wat betreft de vragen als wat betreft de antwoorden, waardoor (zie p. 5) *“het mogelijk (is) dat er sprake is van beweerde tegenstrijdigheden, onduidelijkheden, verandering van standpunt enzoverder”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker echter geen concrete tegenstrijdigheden, onduidelijkheden en veranderingen van standpunt aanhaalt die te wijten zouden zijn aan een slechte vertaling.

Het blijkt dat aan verzoeker werd bij aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal gevraagd of hij de tolk begreep en hem gevraagd eventuele problemen met de tolk onmiddellijk te melden. Ook op het einde van het verhoor werd verzoeker gevraagd of hij alles goed begrepen heeft, of alles duidelijk was en of hij ook de tolk goed begrepen heeft, waarop hij telkens bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 7).

Het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal geeft bovendien precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden dat er zich tolk- of taalproblemen zouden hebben voorgedaan.

Derhalve slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat de tegenstrijdigheden, onduidelijkheden en veranderingen van standpunt te wijten zijn aan een slechte vertaling.

Waar verzoeker stelt dat zowel zijn verklaringen als die van zijn echtgenote grotendeels gelijklopend zijn, doch (zie p. 5) *“elk een andere perceptie van hetgeen dat gebeurd is, (bevatten)”*, repliceert de Raad dat van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld (RvV, nr. 12725 van 18 juni 2008; RvV, nr 398 van 25 juni 2007).

Dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote te verklaren zijn door een andere ‘perceptie’, wordt door de Raad niet aangenomen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009).

Waar verzoeker verklaart dat hij zeker is dat op 15 november 2012 twee mannen langskwamen en zijn vrouw die als eerste heeft gezien en pas daarna ook de anderen naar buiten zijn gekomen om met de mannen te spreken; dat hij betreffende de verblijfperiode van A. in zijn regio enkel kan vermoeden dat dit voor een zestal maanden zou zijn, gezien normaal een contract van een zestal maand wordt gesloten; dat hij en zijn familie na het bezoek van A. en zijn collega ongerust waren, op verschillende plaatsen ondergedoken waren en minstens probeerden zo weinig mogelijk op te vallen in het openbaar; dat het bedrag dat door A. en zijn collega werd geëist, 100.000 roebel bedroeg, en de verwarring hieromtrent te wijten is aan het feit dat zijn moeder dacht dat het om 200. 000 roebel ging, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het tegenspreken van de vaststellingen van de bestreden beslissing, tot het herhalen van één versie van de eerder afgelegde verklaringen en tot het aanbrengen van verklaringen post factum waardoor er echter geen afbreuk wordt gedaan aan deze tegenstrijdigheden.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het uiten van theoretische beschouwingen zonder het verband van zijn uiteenzetting met de bestreden beslissing aan te tonen. Dit is geen dienstig verweer en doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat verzoeker op generlei wijze de vaststellingen in de bestreden beslissing weerlegt, waardoor deze gehandhaafd blijven. De Raad neemt deze pertinente motieven, waaruit de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas blijkt, over en maakt deze tot de zijne:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat er meerdere tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw onderlinge verklaringen en de onderlinge verklaringen van uw echtgenote en tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U verklaarde dat op 15 november 2012, toen A. en zijn collega naar uw woning kwam, uw vrouw, moeder en broer Timur aanwezig waren thuis. Uw vader was niet aanwezig, hij was taxichauffeur en hij was op zijn werk (CGVS U. 10/01/2013 p. 15; 09/04/2013 p. 4, 5). Uw vrouw

beweerde nochtans dat naast haar, ook u, uw moeder en vader aanwezig waren (CGVS Z. 09/04/2013 p. 8). Zowel u als uw vrouw werden geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen over wie aanwezig was. U legde uit dat uw vrouw fout zat met haar verklaringen en dat uw vader niet aanwezig was. U herhaalde uw verklaringen opnieuw (CGVS U. 09/04/2013 p. 4). Uw vrouw reageerde op de confrontatie dat ze beter wist en dat uw vader op dat moment zeker thuis was (CGVS Z. 09/04/2013 p. 9). Beide uitleggen zijn niet afdoende. Het blijven bij de eigen verklaringen en aangeven dat de andere persoon het fout heeft, weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet. U gaf verder aan tijdens uw gehoor in januari 2013 dat enkel uw vrouw A. en zijn collega had gezien, toen ze de deur voor hen ging openen (CGVS U. 10/01/2013 p. 15). Echter tijdens uw gehoor in april 2013 wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u, uw moeder en uw broer deze twee mannen hadden gezien (CGVS U. 09/04/2013 p. 4). Uw echtgenote beweerde dan weer dat u en uw moeder naar buiten gingen om met de twee mannen te praten, wat later ging uw vader ook naar buiten (CGVS Z. 09/04/2013 p. 8, 9). U werd gewezen op uw verklaringen in januari 2013 en u bevestigde dat uw vrouw deze mannen als eerste had gezien. U dacht dat u tijdens uw eerste gehoor misschien foutief had aangegeven wie de twee mannen allemaal hadden gezien (CGVS U. 09/04/2013 p. 4). Deze uitleg overtuigt niet. Het is redelijk te verwachten dat u tijdens al uw asiel gehoren coherente verklaringen kan afleggen over eenzelfde feit. Gezien de komst van deze twee personen, de directe aanleiding is voor jullie vertrek uit jullie land van herkomst, kan redelijkerwijs verwacht worden dat jullie verklaringen over wie op dat moment thuis aanwezig was en wie deze twee mannen had gezien eenduidig en coherent zijn. De tegenstrijdigheid met uw vrouw blijft dan ook overeind. Deze vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien moet vastgesteld worden dat u ook over de verblijfperiode van A. in uw regio tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd in uw verschillende gehoren. U beweerde tijdens uw gehoren voor het Commissariaat-generaal dat A. u niet had ingelicht hoelang hij in de regio zou verblijven. U beweerde op uw gehoor in januari 2013 dat A. u had gezegd dat hij een contract had en gelegeerd lag op de basis te Hankala en u wist dat een doorsnee contract 6 maanden inhielden (CGVS U. 10/01/2013 p.14). Op uw gehoor in april 2013 liet u verstaan dat A. naar Hankala was gestuurd. U verklaarde dat hij daar volgens u misschien zat op basis van een contract. A. had u niet gezegd hoelang hij in de regio bleef, noch dat hij op basis van een contract in Hankala was gestationeerd (CGVS U. 09/04/2013,p.5). U werd erop gewezen dat u in januari had verklaard dat hij een contract had en dat u wist dat het 6 maanden inhield. U bevestigde deze verklaringen. U verduidelijkte dat u dacht dat de vraag ging over hoe lang hij in het algemeen verbleef en dat u wist dat een contract minimum 6 maanden of zelfs langer inhield. U had begrepen dat u werd gevraagd naar hoelang hij effectief in de regio zat (CGVS U. 10/01/2013,p. 14: 09/04/2013 p. 5). Deze verklaring staat echter los van het feit dat eerst verklaarde dat hij u gezegd had dat hij een contract had, en vervolgens verklaarde dat hij u daarover niets had gezegd. Deze verklaring is dan ook niet plausibel. Bovendien had u tijdens uw gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken vermeld dat A. u had gezegd dat hij twee weken in de regio zou blijven in dienstverband (CGVS vragenlijst punt 3.5). Ook met deze verklaringen werd u geconfronteerd en u reageerde hierop door te verwijzen naar het moment van jullie aankomst in België en naar jullie vermoedheid. U had toen een fout gemaakt en u duidde erop dat u tijdens de twee gehoren voor het Commissariaat-generaal steeds had gesproken over een vermoedelijke periode van 6 maanden (CGVS U. 09/04/2013 p. 6). Deze uitleg overtuigt niet, daar het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op 29 november 2012, drie dagen na jullie asielaanvraag en bijgevolg kan de vermoedheid die jullie hadden op het moment van jullie asielaanvraag niet meer een impact hebben op jullie verklaringen. Bovendien is het redelijk te verwachten dat u betreffende het incident waardoor jullie besloten Tsjetsjenië te verlaten in al uw verschillende gehoren coherente en eenduidige verklaringen kan afleggen.

Verder beweerde u tijdens uw gehoren voor het Commissariaat-generaal dat u na het bezoek van A. en zijn collega, u uw vrouw en kinderen had weg gestuurd naar haar familie, haar moeder, waar zij heel de tijd had verbleven. Ze kwam niet meer naar jullie huis terug (CGVS U. 10/01/2013 p. 17; 09/04/2013 p. 6). Echter uw vrouw had op haar gehoor op 9 april 2013 verklaard dat zij na het bezoek van de twee mannen gewoon thuis bleef (CGVS Z. 09/04/2013 p. 12). Toen zij werd gewezen op uw verklaringen, legde ze uit dat ze dagelijks naar haar familie ging, maar dat ze slechts één nacht bij haar oom had gelogeerd (CGVS Z. 09/04/2013 p. 12). U gaf aan toen u werd gewezen op de verklaringen van uw echtgenote dat u en uw moeder haar hadden weggestuurd en u verduidelijkte zelfs dat uw vrouw niet meer terug naar jullie woning kwam tot 20 november 2012 (CGVS U. 09/04/2013 p. 6). Beide uitleggen zijn niet afdoende, beiden blijven bij de aanvankelijke verklaringen bieden geen uitleg voor deze vastgestelde tegenstrijdigheid. Het is redelijk te verwachten dat u en uw vrouw eenduidig en coherent zijn over waar uw echtgenote na het bezoek van A. en zijn collega dagen heeft verbleven.

Ook over het bedrag dat door A. en zijn collega van u werd geëist zijn de onderlinge verklaringen van uw vrouw incoherent. Uw vrouw verklaarde op het Commissariaat-generaal dat zij had vernomen dat A. en collega 100 000 roebel van u eisten. Zij was zeker van dit bedrag omdat uw moeder toen had gereageerd dat als ze een keer komen, ze opnieuw zullen langs komen, en omdat ze u daar ook nog

vragen had over gesteld die u had afgewimpeld (CGVS Z. 09/04/2013 p. 10). Op de vraag waarom zij tijdens haar gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken had verteld dat ze niet zeker was van de som en dacht dat het 200 000 roebel was (CGVS vragenlijst Z. punt 3.5), antwoordde ze dat ze het bij de Dienst Vreemdelingenzaken zo had gezegd omdat haar schoonmoeder had gezegd dat het over een bedrag van 200 000 ging. Ze voegde er aan toe dat ze niet begreep waarom het niet op die manier was genoteerd (CGVS Z. 09/04/2013 p. 10, 11). Deze uitleg overtuigt niet daar uw vrouw voor het Commissariaat-generaal duidelijk maakte reeds in Tsjetsjenië het bedrag zeer goed te kennen, en daar zelf de redenen voor op gaf. Bijgevolg is het redelijk te verwachten dat zij tijdens haar eerste gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken hierover dezelfde verklaringen zou hebben afgelegd. Of haar verklaring inzake de schoonmoeder al dan niet genoteerd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doet niet terzake bij de appreciatie van deze tegenstrijdigheid, aangezien enkel van belang is te weten of uw vrouw het bedrag al dan niet duidelijk kende. Bovendien dient opgemerkt dat uw vrouw bevestigde dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen, zij niets had moeten verbeteren, en dat alles genoteerd werd (CGVS Z. 09/04/2013 p.2).

De vastgestelde tegenstrijdigheden die allen betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurig en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, de kopieën van het binnenlands paspoort van uw vrouw en de kopieën van de geboorteaktes van de kinderen, bevatten persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld."

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Aangaande de subsidiaire bescherming, laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat door de commissaris-generaal geen enkel onderzoek verricht werd naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië. Hij meent dat de situatie in Tsjetsjenië *in concreto* diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid. Naar verzoekers mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geviséerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Verzoeker verwijst hierbij naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" (zie p. 8).

Verzoeker stelt dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet manifest geschonden is (zie p. 9) "*door zomaar enerzijds te aanvaarden dat er sprake is in het thuisland van verzoekster van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds zondermeer aan verzoeker de toekenning*

van de status van subsidiaire bescherming te weigeren, en dit enkel door te stellen dat er sprake is van "een beperkt aantal burgerslachtoffers" en verder te beweren dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is omdat het te vaag zou zijn en verzoeker bepaalde zaken niet weet".

Verzoeker merkt hierbij op dat er niet getwijfeld wordt aan zijn afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan. Verzoeker merkt nogmaals op dat is aangetoond dat de situatie in Tsjetsjenië er één is van willekeurig geweld, waardoor hij door zijn loutere aanwezigheid al een reëel risico op bedreiging zou lopen.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM. Verzoeker wijst erop dat het EHRM herhaaldelijk heeft geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend moeten toetsen of er sprake is van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker echter geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker besluit dat een dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient voorafgaandelijk te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>

De Raad wijst er vervolgens op dat het feit dat de motieven die de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ondersteunen, geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat vaststaat dat vluchtmotieven ongeloofwaardig waren; een relaas dat als ongeloofwaardig wordt afgewezen kan niet in aanmerking komen om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Derhalve kan worden besloten dat ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als

gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers beweringen dat ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn in Tsjetsjenië, toont niet aan dat voormeld besluit zijn geldigheid verliest.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE